

Pomoc

Obvykle ji chápeme jak ukazuje obrázek.

Profesionální pomoc definuje K. Ludewig: „Logicky korektní definice pomoci musí principiálně předpokládat hledání pomoci. ... V jiném případě, pokud je „pomoc“ vykonávána nezávisle na žádosti je nutno hovořit o péči, reparatuře, kontrole nebo dokonce a poručníkovaní nebo o zmocňování se apod.“

Pomoc je tedy rozvíjení spolupráce nad přáním klienta.

Terapeut takto může odpovědět pokud přání slyší, bere je vážně a chce s ním pracovat. Pak obvykle terapeut dojednává podobu a způsoby jak má pomoc vypadat, aby ji mohl uskutečnit.

Takováto striktní definice pomoci je spíše Evropskou systemickou tradicí. Na řešení orientovaný přístup ani narativní školy toto neřeší.

V ostatním terapeut něco chce po klientovi. Tradičně se mluví o kontrole, o tom, že si to terapeut bere na starost, ale dá se mluvit i o direktivním vedení, expertním přístupu nebo o přijetí opatření. Proto rozlišujeme expertní a léčivou jazykovou hru. A terapeut musí umět obě.

Je užitečné rozlišovat kontext terapie, kde jazykujeme a kontexty jiné, například první

pomoci, kde jde o zákrok, rychlé a účinné zásahy zachraňující život.

Klient přichází obvykle s nejasným přáním, často neumí popsat žádoucí stav, kterého si přeje dosáhnout. Přesto je to on, kdo je zdrojem řešení, on zná sebe a svůj život nejlépe a nejlépe je schopen posoudit, co se do něj hodí a co nikoli. Terapeut klienta vede „aby si dal dvě a dvě dohromady“ a našel inspirace pro řešení a zdroje k jeho naplnění.

Do terapie tedy vstupuje klient se svými přáními a a nadějemi a terapeut se svým odborným záměrem. Obojí se mísí a obojí se postupně proměňuje. Ani jeden neodchází z terapie tentýž jaký byl na jejím začátku.

